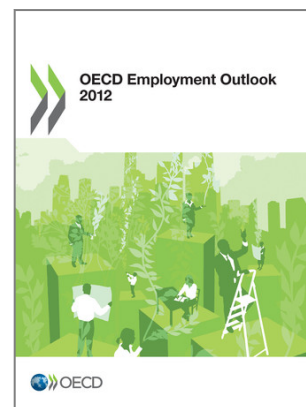

OECD *Multilingual Summaries*

OECD Employment Outlook 2012

Summary in Hungarian

Read the full book on:
[10.1787/empl_outlook-2012-en](http://dx.doi.org/10.1787/empl_outlook-2012-en)

OECD foglalkoztatási kilátások 2012-re

Összefoglalás magyarul

- Az OECD foglalkoztatási kilátások c. kiadvány jelen 30. kiadása az OECD-országok legfrissebb munkaerő-piaci trendjeit és rövidtávú kilátásait vizsgálja. Megállapítja, hogy a közelmúltbéli gazdasági és pénzügyi válságból való kilábalás lassú és egyenetlen volt. A munkanélküliség sok országban továbbra is elfogadhatatlanul magas, emellett nőtt a tartós munkanélküliség is, ami növeli a magasabb szintű munkanélküliség meggyökeresedésének kockázatát.
- Készült egy elemzés arról, hogyan vészelik át a munkaerőpiacok a gazdasági sokkokat. Az elemzésből kiderül, hogy a strukturális munkanélküliség csökkentésére irányuló politikák a gazdasági visszaeséseknek a munkanélküliségre, jövedelemvesztésre és jövedelmi egyenlőtlenségekre gyakorolt negatív hatását is tompítják. A jelentés dokumentálja, hogy számos OECD-országban csökkent a munka részesedése a nemzeti jövedelemből, elsősorban a globalizáció és a technológiai változások miatt. Az oktatásba tett beruházások növelése, valamint a célzottabb adó- és transzferprogramok segíthetnek abban, hogy a gazdasági növekedés gyümölcsei szélesebb körben legyenek élvezhetők.
- A kiadvány végezetül a klímaváltozás hatásainak enyhítésére irányuló politikák munkaerőpiacra gyakorolt hatását is megvizsgálja. Néhány szektorban hatalmas változások várhatók a foglalkoztatásban, még akkor is, ha az összefoglalkoztatás szintjére gyakorolt hatás csekély mértékű lesz. Az egyéb strukturális sokkokat illetően pedig politikákat kell foganatosítani a munkaerő-piaci mobilitás elősegítésére.

Munkaerő-piaci helyzet az OECD-ben a válságot követően

Az OECD-országokban a munkanélküliség szintje csak egy kicsivel marad alatta a háború utáni 8,5%-os maximumnak, és valószínűnek látszik, hogy a magas szint nagyjából a következő évben is fennmarad. Mintegy 48 millió ember van munka nélkül: nagyjából 14,5 millióval több, mint 2007 végén, a pénzügyi válság kezdetén. A fellendülés három évvel ezelőtti megindulása óta a növekedés túlságosan gyenge és egyenetlen volt, ezért csak kis mértékben tudta csökkenteni a munkanélküliség ciklikus növekedését az OECD-térségben.

Ugyanakkor az egyes országokon belül hatalmas eltérések voltak megfigyelhetők a munkanélküliség és a gazdasági visszaeséssel összefüggő társadalmi kiadások terén. A munkanélküliségi ráta kilenc OECD-országban – Ausztráliában, Ausztriában, Japánban, Koreában, Luxemburgban, Mexikóban, Hollandiában, Norvégiában és Svájcban – 5,5% alatt maradt, míg további kilenc országban – Észtországban, Franciaországban, Görögországban, Magyarországon, Írországon, Olaszországban, Portugáliában, Szlovákiában és Spanyolországban – még mindig kétszámjegyű.

A gyenge fellendülés sok országban fokozta a munkanélküliek marginalizálódását. A tartósan munkanélküliek – akik több mint egy éve nem találnak munkát – mostanra több mint a harmadát teszik ki az OECD-n belüli összes munkanélkülinek. Jelentősen nőtt a munkaerő-állományból kilépő, elcsüggedt munkakeresők aránya is. A fiatalok munkanélkülisége egyes országokban pedig veszélyesen magas szintre emelkedett: Görögországban és Spanyolországban például az 50%-ot is meghaladta (ugyanakkor Németországban csak 8%-ot ért el).

A munkát nem találó egyének és családok életére gyakorolt azonnali káros hatások mellett egyre nagyobb a valószínűsége annak is, hogy a munkanélküliség ciklikus növekedésének egy része strukturálissá válik, és tartósan magasabb munkanélküliséghez vezet azokban az országokban, ahol a legnagyobb mértékben nőtt a munkanélküliség. Ez a jövőbeli munkaerő-kínálat csökkenésével fenyeget, és magát a munkahelyteremtést eredményező fellendülést ássa alá.

Aktív politikák a munkanélküliség leküzdésére

Hogyan kellene a politikai döntéshozóknak reagálniuk? Rövid távon legalább négy fronton kell cselekedniük: elő kell segíteniük a munkahelyteremtést általában, vissza kell szorítaniük a tartósan munkanélküliek magas számát, javítaniük kell a fiatalok foglalkoztatási kilátásain, és gondoskodniük kell arról, hogy a lehető legkevesebb munkanélküli essen ki véglegesen a munkaerő-állományból. Hosszabb távon a munkaerőpiac rugalmasságának megerősítése jelenti a kihívást: úgy kell a jövőbeli gazdasági visszaesések átvészelésére alkalmasabbá tenni, hogy az minél kisebb társadalmi kiadással járjon.

A munkaerő-piaci fellendülés nagyban függ a szélesebb értelemben vett gazdasági fellendüléstől, amelyet sok bizonytalanság övez, különösen az euró-térségben. A kereslet stimulálására irányuló politikák elősegítenék a gazdasági növekedést és a munkahelyteremtést. Annak fényében, hogy az OECD-országok zömében korlátozott a monetáris és költségvetési politikákon keresztül további cselekvés lehetősége, a fellendülés kulcsa a termék- és munkaerőpiacok strukturális reformjaira helyezett nagyobb hangsúly lehet.

A strukturális munkanélküliség növekedésének veszélye szintén jól megtervezett, aktív munkaerő-piaci politikákat tartalmazó csomagért kiált, amely a munkanélkülieket a lehető leggyorsabban visszatereli a foglalkoztatásba, illetve ideiglenes munkalehetőségek biztosítása útján segít a tartós munkanélküliség kockázatának kitéteknek szakismereteik karbantartásában. A legnagyobb valószínűséggel hatékony intézkedések közé tartoznak a célzott foglalkoztatási támogatások, valamint az álláskeresési támogatások különböző fajtái, például a személyes interjúk, egyénre szabott akciótervek és álláskereső klubok.

Az aktív munkaerő-piaci programok is üdvösek lehetnek. Ezek irányulhatnak azokra a strukturális akadályokra, amelyek visszatartják a munkáltatókat az üres állások betöltésétől, és gátolják a munkanélküliek sikeres álláskeresését, talán azért, mert szakismereteik a hosszan tartó munkanélküliség során elavultak. Ehhez a lehető leghamarabb meg kell határozni a várható hiányszakmákat és a nem megfelelő szakképzéssel rendelkező munkanélküliek konkrét csoportjait, majd pedig képzéssel és gyakorlati tapasztalatokat nyújtó programokkal kell segíteni a munkába való visszatérésüket.

Elegendő erőforrás áll-e azonban rendelkezésre ezen aktív politikák foganatosításához? Bár a tárgyalt visszaesés alatt a ráfordítások a korábbi recessziók alatt tapasztaltnál jóval nagyobb mértékben nőttek, ez mégsem volt elegendő az egy álláskeresőre jutó erőforrások értékének megőrzéséhez. Mindez talán azt jelzi, hogy a kormányok nincsenek meggyőződve arról, hogy a pluszberuházások költséghatékonyak lesznek. Jelezheti ugyanakkor azt is, hogy nem könnyű feladat a szakképzett eseményszerek gyors toborzása és képzése, valamint a képzési férőhelyek bővítése a minőség megőrzése mellett.

Fennáll a kockázata annak is, hogy a költségvetési konszolidáció számos országban még tovább korlátozza az aktív munkaerő-piaci politikák foganatosítására rendelkezésre álló erőforrásokat. Nem lenne azonban bölcs döntés ezen programok megnyirbálása, hiszen az még tovább súlyosbítaná az amúgy is nehéz munkaerő-piaci helyzetet, és veszélybe sodorná a hosszú távú növekedést.

A munkaerőpiac rugalmassága

Nyilvánvaló, hogy a politikai és intézményi különbségek felelősek az OECD-országok közötti eltérések jelentős részéért a gazdasági visszaesés munkanélküliségre, munkajövedelmekre és jövedelmi egyenlőtlenségekre gyakorolt hatása tekintetében. A politikák rugalmasabbá tehetik a munkaerőpiacokat mind a visszaesés munkaerőpiacra gyakorolt hatásainak mérséklése, mind a lecsökkent jövedelmek háztartásokra gyakorolt hatásának tompítása révén. Az adó- és járuléksziszterek például fontos szerepet játszanak a visszaesések társadalmi költségeinek csökkentésében.

A munkaerőpiac rugalmasságát javító politikák és intézmények jellemzően a jobb strukturális munkaerő-piaci eredményeket is elősegítik. Általánosságban elmondható, hogy azokban az országokban, ahol alacsony szinten áll a strukturális munkanélküliség, kisebb mértékben nő az állástalanság a gazdasági visszaesések hatására. Ez pedig arra enged következtetni, hogy az OECD 2006-os, a jó strukturális munkaerő-piaci eredmények elérését célzó, átértékelt foglalkoztatási stratégiájában megfogalmazott ajánlások egy része feltehetően szintén hozzájárul a munkaerőpiac rugalmasságának növeléséhez.

A koordinált béralku intézménye általában szintén javítja a strukturális munkaerő-piaci teljesítményt és a munkaerőpiac rugalmasságát, míg az átmeneti foglalkoztatási szerződések intenzív alkalmazását előnyben részesítő intézmények – mint például a rendszeres munkavállalókat védő szigorú foglalkoztatásvédelmi rendelkezések – csökkentik a munkaerőpiac rugalmasságát.

A munka részesedése a jövedelemből és a zöld növekedés

Két másik, a munkaerőpiacra vonatkozó hosszabb távú aggály kérdéseket vet fel a politikai döntéshozók számára. Az egyik az, hogy szinte minden OECD-országban csökkent a bérek, fizetések és juttatások részesedése a nemzeti összjövedelemből. A másik, melyet a válság háttérbe szorított, de valószínűleg újra felmerül majd, az az, hogy miként lehet „zöld növekedést” elérni, és hogy mit jelent az alacsony szénkibocsátású gazdaságra való áttérés a munkaerőpiac szempontjából.

A munka csökkenő részesedése a nemzeti jövedelemben elsősorban az alacsonyan képzettek és a legalacsonyabb iskolai végzettséggel rendelkezők romló helyzetét tükrözi, mely a belföldi és a nemzetközi verseny élesedése, valamint a munkásokat bizonyos típusú – elsősorban a rutinfeladatokból álló – munkáknál gépekkel felváltó információs és kommunikációs technológiák megjelenése miatt következett be.

Szükséges-e politikai választ adni a munka jövedelemben elfoglalt részesedésének csökkenésére? A technológiai fejlődés és a globalizáció erőinek visszafogása aligha járható út. A kormányok viszont biztosíthatják az eszközt ahhoz, hogy a munkaerő eredményesebben szerepeljen a „gépek elleni versenyben”. A humán tőkébe való befektetés fokozása, valamint az iskolában oktatott és a munkáltatók által keresett szakmák jobb összehangolása nagyban hozzájárulhat a munka csökkenő részesedése által jelentett probléma leküzdéséhez.

Amint a fellendülés stabilizálódik, a politikai döntéshozók várhatóan ismét foglalkozni kezdenek azzal a kihívással, hogy miként lehet gyorsan, hatékonyan és igazságosan áttérni az alacsony szénkibocsátású, erőforrás-

hatékony gazdaságra. A zöld növekedésre való áttérés a legjobban a strukturális gazdasági változás hajtóerejeként írható le, mely változásban a munkaerő-piaci politikáknak – az oktatási és a szakképzési politikákat is beleértve – aktív szerepet kell játszaniuk abban, hogy segítsék a munkavállalókat és a munkáltatókat a szükséges korrekciók megtételében.

Az OECD átértékelt foglalkoztatási stratégiájában megfogalmazott politikák megadják a szükséges keretet az ilyen strukturális változások sikeres végrehajtásához. Ezen általános politikáknak a zöld növekedésre való áttérése során célzottan kell kezelni az „ökoinnováció” támogatásának és a zöld technológiák terjesztésének kérdését. Az egyik út az oktatás és a szakképzés javítása lehet, mivel így biztosítható lenne, hogy a túlzottan szigorú foglalkoztatásvédelmi és termékpiaci szabályozások ne nyomják el az innovációra való ösztönzést.

© OECD

Ez az összefoglalás nem hivatalos OECD fordítás.

Ez az összefoglalás abban az esetben másolható, ha megemlítsre kerül az OECD szerzői joga és az eredeti kiadvány címe.

A többnyelvű összefoglalások az eredetileg angol ill. francia nyelvű OECD kiadványok kivonatos fordításai.

Az OECD on-line könyvesboltban díjmentesen állnak rendelkezésre: www.oecd.org/bookshop

További információ kérhető a Közügyi és Kommunikációs Igazgatóság Jogi és Fordítási Csoportjától: rights@oecd.org, fax: +33 (0)1 45 24 99 30.

OECD Rights and Translation unit (PAC)
2 rue André-Pascal, 75116
Paris, France

Látogasson el honlapunkra: www.oecd.org/rights

Read the complete English version on OECD iLibrary !

OECD (2012), *OECD Employment Outlook 2012*, OECD Publishing.

doi: 10.1787/empl_outlook-2012-en